

הדור בד"ם

גליון שבועי להגברת הקאץ והחיות בלימוד ה'דבר מלכות'

ב"ה, ימות המשיח, עש"ק פ' במדבר, ה' סיון, ערב הה"ש, התשע"ח | גליון קל"ב | פנימי

מאחורי השיחה

זעקת המשיח על הלעג המשיח

<< את עיניהם של רבים מלומדי הדבר מלכות, צד השבוע הקטע הבא המופיע לקראת סיום השיחה: "כולל ופשוט - הביטול דכל ההעלמות והסתרים דגלות, וכל השאלות בפרטי הגאולה ומשיח צדקנו, שזה בא מצד הגלות עצמה, מצד זה שנולדנו בגלות וגדלנו בגלות, במילא הרי אנו "אנשי גלות" ר"ל, ונמצאים ב"מצב-גלותי" - שכל זה יתבטל, ויתהפך (ע"י תשובה אמיתית)...>> הננו מתכבדים בזאת להגיש לקהל הקוראים את הסיפור המלא אודות המקרה שגרם לשיחה זו (תודתנו נתונה לעלון "MOSHIACH WEEKLY" על עזרתם בהשגת הסיפור):

ביום הראשון של חג השבועות ה'תנש"א, הרב עמנואל ע"ה שוחט עשה את דרכו בתהלוכה המסורתית מ-770 לכיוון שכונת בורו פארק, שם

התכוון לחזור את דברי הרבי אודות החג באחד מבתי הכנסת.

משהגיע לבית הכנסת, החל להציק לו גבאי בית הכנסת בדברי לעג וליצנות בכל הקשור לאמונת חסידי חב"ד כי הרבי שליט"א הוא המלך המשיח. הגבאי הגדיל לעשות ואמר לרב שוחט שאם לא יגנה אמונה זאת בפומבי בפני עדת המתפללים, לא ייתן לו את רשות הדיבור כלל!

כמובן שהרב שוחט לא עשה זאת והוא נאלץ לעזוב את בית הכנסת בכאב לב. כשחזר מהתהלוכה, סיפר את שאירע לרב דוד ע"ה רסקין, את הדיווח שקיבל, העביר הרב רסקין למזכיר הראשי של הרבי, הרב חיים מדכי אייזיק ע"ה חודקוב שהעביר את הסיפור ישירות לרבי.

למחרת בהתוועדות הקבועה של

חג השבועות, התייחס הרבי למאורע שקרה ואמר: "רואים בפועל איך ש"חרפו עקבות משיחך", שבזמן עקבתא דמשיחא ישנם כאלו, שרחמנא ליצלן, מנצלים את כחם לעשות ליצנות ממשיח צדקנו! והרי ידוע עד כמה חמור הענין דליצנות, כמובא בגמרא ש"כת ליצנים" היא א' מד' כתות וכו'! ויהי רצון, שאלו שנכשלו בשמיעת דברי הליצנות ימצאו הזדמנות מתאימה לעוררו לתשובה, שיתחרט על מעשיו..." (מעניין לשים לב, שאותו יהודי עשה ליצנות מכך שאומרים שהרבי הוא המשיח, ועל כך צעק הרבי בשיחה שעושים ליצנות ממשיח צדקנו...)

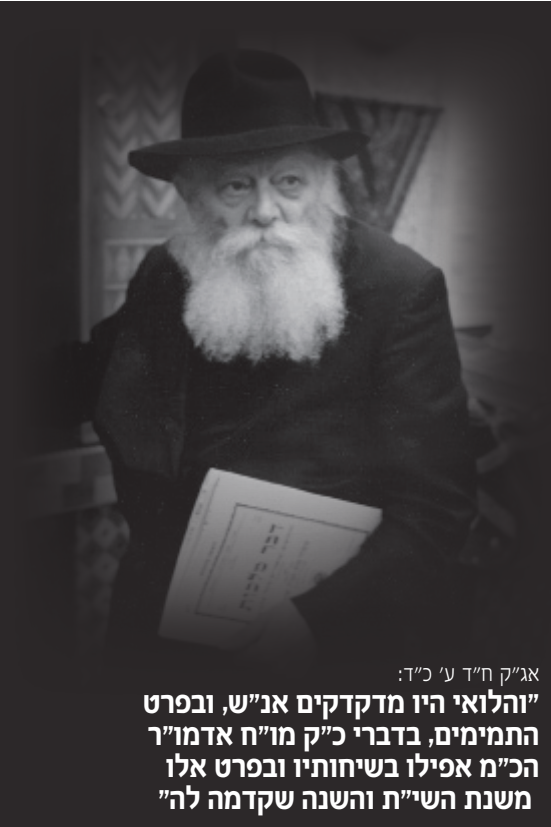
דברים אלו, אודות אותם יהודים שעושים ליצנות ממשיח צדקנו, הוכנסו בקצרה לקראת סיומה של השיחה המוגהת משבת

זו - פרשת במדבר תנש"א. אולם, הלומד את שיחה זו בשמית לב, יבחין שלכאורה גם בסעיפים הקודמים בשיחה, מדבר הרבי אודות ענין דומה שקרה באותם ימים:

לאחר השיחה הידועה של כ"ח ניסן תנש"א, היו כמה מעסקני חב"ד שכתבו לרבי שהעיסוק המוגבר לאחרונה בעניני משיח, מפריע להם בפעילותם והוא מזיק להפצת המעיינות וכו'. במשך זמן מה הרבי כמו קיבל את טענתם והפסיק לדבר בהרחבה ובמפורש על עניני משיח, אולם בשיחה של שבוע זה עולה לכאורה מבין השורות זעקתו של הרבי כנגד אותם עסקנים.

בשיחתנו מדבר הרבי על כך שיש 'עשירים' שמחפשים גילויים נפלאים, כסף וזהב (ובנמשל - השכלות נפלאות בחסידות, אהבה ויראה לה', הפצת

נושא הגליון:
ש"פ במדבר
תנש"א

אג"ק ח"ד ע' כ"ד:

"והלואי היו מדקדקים אנ"ש, ובפרט התמימים, בדברי כ"ק מו"ח אדמו"ר הכ"מ אפילו בשיחותיו ובפרט אלו משנת השי"ת והשנה שקדמה לה"

פנינים

מדברי כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

כל יהודי הוא "תמים"

ותיכף ומיד יוצאים מן הגלות, שנמשלה ל"מדבר" (כשם הפרשה) - מקום אשר "לא ישב אדם שם", מכיון שמי שהוא בגדר "אדם" אין לו מקום כלל בגלות (שהוא היפך ענין הקביעות והמנוחה), ועאכ"כ באופן דהתיישבות בגלות - "ישב אדם"; אלא קביעותו והתיישבותו היא דוקא ב"ישבו ישרים את פניך" בארצנו הקדושה וכו', שזה נאמר על כל יהודי, כתחילת הפסוק "אך צדיקים יודו לשמך", "ועמך כולם צדיקים".

. . ולהעיר מהשיחה הידועה ש"חיילי בית דוד" קאי על התמימים, ודוגמתו בכאו"א מישראל - שכל יהודי הוא "תמים" בכל עניניו, עאכ"כ בעניני משיח ומלכות בית דוד והגאולה שבסיום הרמב"ם - "כמים לים מכסים" (ולהעיר, שבהלכות תשובה לא הביא הרמב"ם את סיום הכתוב "כמים לים מכסים". מש"א"כ כאן בהלכות מלכים).

(משיחת ש"פ במדבר תנש"א. בלתי מוגה)

המעיינות וכו') אולם הם שוכחים מהמלך בעצמו. ובהמשך הענין מזכיר שהכתרת המלך נעשית ע"י ביטול העם דווקא, שהם פועלים את היותו מלך. נזכור תמיד: אנא נסיב מלכא. אין לנו אלא דברי בן עמרם. עלינו להתמסר לרצונו של הרבי מאיתנו, לפעול בכל כוחנו לחבר עוד יהודים לבשורת הגאולה הקרובה.

יהי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

המנוחה האמיתית והשלימה

ניתן לומר שבשיחת ה'דבר מלכות' השבועית ישנו הסבר במילים פשוטות (-הנותנות הבנה יתרה-) בכל הענין אותו הרבי שליט"א מלך המשיח דורש מאיתנו.

בשיחתנו מסביר כ"ק אד"ש מה"מ, שתוכן העבודה של "מנוחה" הוא, שכל הזמן יהיה לעיני היהודי את המטרה העיקרית לשמה ירד הוא לעולם - לעשות דירה לעצמותו יתברך ומפני כך כאשר ניתנה התורה - שהיא תכלית הבריאה, אזי נפעלה מנוחה אצל האדם.

ובלשונו הק': "אע"פ שבעבודת יהודי ישנם כו"כ פרטי דרגות ואופנים עכ"ז שלימות העבודה (מתוך מנוחה) היא דוקא כאשר בכל פרטי עבודת היהודי נרגשת הנקודה האחת והיחידה: "אני (לא) נבראתי (אלא) לשמש את קוני".

דהיינו שהמנוחה של האדם היא דווקא כאשר ישנה את הנקודה הכללית (שלמעלה מהפרטים).

כפי שבקיום המצוות, ישנה את הכוונה הפרטית לכל מצווה בפני עצמה, אך יש את הכוונה הכללית - שזהו רצונו של הקב"ה, כך, כאשר מטרה זו נרגשת בחייו בכל פרטי עניינו, דווקא זוהי השלימות

מדיקנים
בשיחות ה'דבר מלכות

הידעת?

חי משיח - מטרה שלך

לקראת סיומה של שיחת ה'דבר מלכות' השבועית, כתוב: "כולל ופשוט - הביטול דכל ההעלמות והסתרים דגלות, וכל השאלות בפרטי הגאולה ומשיח צדקנו, שזה בא מצד הגלות עצמה, מצד זה שנולדנו בגלות וגדלנו בגלות, במילא הרי אנו "אנשי גלות", ר"ל ונמצאים ב"מצב-גלותי" - שכל זה יתבטל, ויתהפך וכו'.

כמשסתכלים בשיחה המקורית, כפי שנכתבה בשפת האידיש, רואים שהתרגום המדוייק הוא לא "נולדנו בגלות וגדלנו בגלות ובמילא אנו אנשי גלות", אלא "נולדו בגלות וגדלו בגלות ובמילא הם אנשי גלות" (בשפת האידיש: "דעם וואָס מ'איז געבאָרן געוואָרן אין גלות און אויפגעהאָדעוועט געוואָרן אין גלות, במילא איז מען אַ "גלות מענטש ר"ל"). כלומר, שהרבי שליט"א לא כולל את עצמו יחד עם האנשים שנולדו בגלות.

ויש לומר הביאור בזה בדרך אפשר, שכפי הידוע ישנם נשמות (כרשב"י וכדומה) שלגבי מדיגתם כביכול לא נחרב הבית כלל. וכפי שרואים גם בכך שמיום הולכו של הרבי ל'חדר' ועוד קודם לזה התחיל להתרקם בדמיונו ציור הגאולה העתידה, והרבי תמיד חי ומונח בעניני הגאולה. ממילא הרבי מעולם לא היה בגלות אלא הוא

תמיד היה מעליה, הוא לא איש גלותי אלא איש גאולתי!

מתוק מדבש

מעמיקים בשיחות ה'דבר מלכות'

לחדש בתורה

בנוהג שבועלם, כל דבר חדש יש בו חיות מיוחדת, והעיסוק בו מלווה בהתרגשות מסויימת. לא לשווא ציוו חז"ל שהתורה תהיה עלינו כדיוטגמא חדשה, ובכל יום מחדש עלינו לחוש את ההתחדשות האלוקית.

כחסידים שזכו לחיות בדור הגאולה, יש לנו חיות מיוחדת בהוראות ובמבצעים שחודשו על ידי הרבי. התקנות שהרבי הכריז עליהם, מקבלות אצלנו חביבות מיוחדת, ולא בכדי. כשאנו שומעים על הוראות כאלו אנו מרגישים שהם נאמרו דווקא אלינו היות והם שייכות אלינו במיוחד.

והנה השבוע נקרתה לידינו הזדמנות פז, להתעורר באחת מההוראות המופלאות של הרבי אלינו, שגרמה לשינוי בולט בכל היכלי ישיבות תומכי תמימים בעולם כולו. בסיום שיחת ה'דבר מלכות' השבועית, הרבי מורה כי עלינו "לחדש בתורה", וזאת בשונה ממה שהיה נהוג לאורך כל הדורות בהיסטוריה היהודית, שרק אנשים שמילאו כרסם בש"ס ופוסקים יכלו לקחת לידם קסת סופר ולהעלות על הכתב את חידושי התורה שעלו במוחם.

עיון מדוקדק במקורות המצוינים בשולי הדברים, מגלה כי גם הפעם הרבי מייסד את דבריו על מקורות קדומים יותר, אך בסופו של דבר הרי ש"פנים חדשות באו לכאן", והרבי מגלה

בפנינו עומק חדש בדברים.

מקור החיוב של כל יהודי לחדש בתורה, מופיע בדברי אדמו"ר הזקן בהלכות תלמוד תורה, המיוסדים על דברי הזוהר שעל כל אחד מבני ישראל מוטל החיוב של "לאפשא לה", דהיינו להרבות בתורה עוד יותר ממה שהיה בה קודם שלמד. גם אם בהלכות תלמוד תורה הדברים לא מופיעים בצורה מפורשת כחיוב גמור, הרי שבאגרת הקודש שבתניא כותב זאת אדמו"ר הזקן בלשון של חיוב גמור: "כל ישראל יכול לחדש הן בהלכות והן באגדות . . ומחוייב בדבר".

אך השאלה האמיתית שנשאלת כאן היא מדוע. וכי איננו יכולים להסתפק בחידושי התורה האמיתיים של גדולי ישראל בדורות שקדמו לנו, האם אנחנו מוכרחים להמציא חידושים וסברות שייתכן ואינם נכונים כלל? מהי התועלת שבזה?

בזהירות הדרושה אולי ניתן לומר, כי הטעם לדרישה זו מופיע בפרק ה' בספר התניא, שם מסביר אדמו"ר הזקן שכל מהותו של לימוד התורה הוא ההתאחדות עם נותן התורה, וככל שהאדם גורם לכך ששכלו יתאחד בצורה חזקה יותר עם התורה, הוא מביא לכך שבאופן ממילא הוא יתאחד עם הקב"ה בצורה הכי נפלאה ונעלית, הרבה יותר מכל התאחדות אחרת.

כאשר אדם מחדש בעצמו ומוסיף משלו על מה שלמד, ניכר בחוש כי ההתאחדות שלו עם הדברים היא חזקה הרבה יותר,

כאשר חסיד לומד שורות אלו בשיחה הוא מיד מקשר ענין זה עם דברי כ"ק אד"ש מה"מ, שמטרתו של יהודי בעולם הזה היא הבאת הגאולה ושענין זה - של משיח, צריך לחדור בכל ענינו של האדם וכדברי כ"ק אד"ש מה"מ ב'דבר מלכות' חיי שרה: "הרי העבודה והשליחות עכשיו

וכמו שדוקא על ידי ביטולם לקב"ה אזי נמשך רצונו להיות מלך עליהם, כן אנו צריכים להתבטל לרבי שליט"א מלך המשיח ולשים את עצמנו "כמדבר" לשליחות העיקרית - האחת והיחידה - להביא בפועל את ההתגלות של מלך המשיח על ידי גילוי ניצוץ משיח שבנו.

היא: להיות מוכנים בפועל לקבלת פני משיח צדקנו בפועל ממש!" דהיינו שהענין של משיח צריך לחדור בכל עבודת השליחות של בני ואזי כל ענינו של היהודי נעשים בשלימות - מתוך הרצון האחד והיחיד - להביא בפועל ממש את הגאולה האמיתית והשלימה.

<<מנוחה - גאולה

ניתן לומר שהקשר של עבודה זו לשיחתנו הוא לא רק

דמיון בעלמא: שעל-דרך שבעבודת ה' צריך ליהודי ענין אחד בחייו, כן הוא שצריך להיות בעבודה זו של "לחיות" עניני גאולה ומשיח, אלא, שאפשר לומר שענין זה רואים גם בתוכן השיחה, שניתן להבין מתוכנה ביאור לענין הגאולה.

אפשר לומר שענין זה נראה במילים: "שלימות העבודה (מתוך מנוחה) היא דוקא כאשר בכל פרטי עבודת היהודי נרגשת הנקודה האחת והיחידה: "אני (לא) נבראתי (אלא) לשמש את קוני". היינו שאופן העבודה הוא שנרגש אצל יהודי ש"אין עוד מלבדו" ובאופן שזה חודר בכל פרט בחייו, וזהו ענין הגאולה - שמצד אחד הגילוי הוא של עצמותו יתברך, ומצד שני הוא חודר בתוך העולם הזה.

וכן על-דרך-זה מבאר הרבי בענין של רצוא ושוב: הרצוא מגיע מהמדות, והשוב - מהמוח. החיבור בין הרצוא והשוב בפשטות הוא ע"י שהשכל שולט על המדות, אך בשיחתנו הענין הוא יותר מכך: נדרש שכוחות אלו יתחברו ע"י בחינה שלמעלה משניהם, ע"י שנרגש אצלו שהרצוא והשוב זהו מצד הרצון האחד והיחיד ומכיוון שכן, לא משנה אצלו מה התנועה שישנה בנפשו (רצוא או שוב) אלא הכל דבר אחד: הרגשת רצון ה' ואחר כך רצון זה חודר גם בפרטים (רצוא ושוב).

להתאחד עם הקב"ה באותו יחוד נפלא ועצום - הרי שנעשית לו סם החיים, ואף חפץ ורצון אחר לא ישווה במעלה הנפלאה של לימוד זה.

והרי לכאורה הם אותם הדברים ממש גם בנידון דידן. אם מטרתו של היהודי בזה שהוא מחדש בתורה היא בכדי להגדיל את מציאותו - הרי שאכן ניתן לקרוא ללימוד תורתו בשם "תשוקה טמאה", היות שטימא את לימודו. אך אם כל מטרת החידוש בתורה הוא בכדי להתאחד באופן פנימי ועמוק יותר עם הקב"ה - הרי שעל זה נאמר שכל יהודי מחוייב לחדש בתורה.

. . .

נקודה נוספת, שבקריאה שטחית של הדברים לא שמים לב אליה, אולם גם על נקודה זו יש לתת את הדעת ולשים לב לחידושו של הרבי בנושא זה. אדמו"ר הזקן כבר הודיע שכל אחד מאיתנו מחוייב לחדש בתורה, אך אדמו"ר הזקן לא כתב שיש חיוב על כל אחד מאיתנו להעלות את החידוש על מכבש הדפוס. הוראה זו היא חידוש של הרבי שליט"א מלך המשיח, שדווקא הפרסום חידושי התורה מוסיף בחיות בלימוד, ועליה להיות בעינינו כדיוטגמא חדשה היוצאה מלפני המלך, ולעסוק בה בחביבות הכי גדולה, ודווקא באופן של יגדיל תורה ויאדיר, מתוך פרסום הכי גדול.

וממילא ההתאחדות שלו עם הקב"ה היא נעלית הרבה יותר. ואולי יש לומר שזהו התוכן הפנימי של הדרישה לחדש בתורה - להתאחד בצורה פנימית ועמוקה יותר עם הקב"ה.

בהסתכלות שטחית, נראה כי הדברים דלעיל עומדים בסתירה לדבריו של אדמו"ר הרשב"ב בקונטרס עץ החיים ש"הלימוד הנרצה הוא . . . לא להשתדל לחדש חידושים . . . וכאשר יעשו איזה מהלומדים שאינם מהוגנים חשבון בנפשם, ימצאו, אשר תכלית רצונם הוא לחדש חידושים ולהיות משפיעים בהענין שלומדים . . . אוי ואבוי לו ה' ישמרנו".

ובהמשך מוסיף אדמו"ר הרשב"ב מילים קשות ביותר: "תשוקתו הטמאה בוקעת ויוצאת לדבר ולחדש שטותים ממש!"

כיצד יעלו הדברים בקנה אחד?

ולכאורה גם בזה הביאור הוא פשוט. לא רק על חידושי תורה כתוב מילים חריפות כאלו, אלא אפילו על לימוד תורה 'פשוט' נאמר בגמרא ש"זכה נעשית לו סם חיים, לא זכה נעשית לו סם המוות". כיצד ייתכן שהתורה נעשית סם המוות!?!...

ועל זה מבואר בחסידות, שאם אדם לומד על מנת להגדיל את מציאותו ולא על מנת להתחבר ולהתאחד עם נותן התורה ושוכח עליו לגמרי - הרי שהדבר עלול להיעשות לו סם המוות. אך אם יהודי זוכר בעת לימודו את נותן התורה ועושה זאת כדי

<< הדרך - לקבל את המלכות!

אך מהי הדרך לגלות ענין זה בחיינו - ועל ידי זה בעולם? מסביר הרבי שליט"א שזה נפעל על ידי ביטול. כאשר היהודי מתבטל בביטול אמיתי אזי נרגש אצלו אך ורק עצם נפשו הקשורה עם הקב"ה בעצמו ולכן, בכך מגלה הוא את העצם של הקב"ה.

לחידוד הדברים, נוסף את דברי הרבי ב'דבר מלכות' ש"פ תולדות: אצל גדול בישראל מתגלה ההתקשרות להקב"ה (בעיקר) מצד דרגת הגילויים (ולא כ"כ) מצד עצם הנשמה). . משא"כ אצל תינוק - ההתקשרות להקב"ה היא מצד עצם הנשמה. דהיינו שכאשר העבודה היא מצד עצם נשמתו אזי הוא מגיע להעצם של הקב"ה.

לפי זה נוכל לראות ולהבין את הדרישה העיקרית כעת - לחיות גאולה ומשיח, גם מתוכן השיחה: העבודה היא מתוך מנוחה מפני שהוא מגלה את נשמתו שלמעלה מהגבלות הגלות - ניצוץ משיח ולכן מורגש אצלו שכל ענינו זה - משיח! מפני שמגלה את ניצוץ האלוקות, ניצוץ משיח שבו וחוץ מענין זה אין לו שום דבר אחר.

ענין זה ניתן גם לקשר למה שהרבי שליט"א מסביר בשיחתנו בנוגע למתן תורה, שמפני שבנ"י קבלו עליהם את מלכותו של הקב"ה הגיעו לעצם של הקב"ה: "דוקא ע"י ביטול העם נעשה הכתרת המלך, כיון שביטולם מגיע "לפני הוי", בעצמותו ומהותו ית".

כן אנו - חסידיו של הרבי שליט"א מלך המשיח על ידי שאנו מקבלים את מלכותו - שהוא מלך המשיח על ידי הכרזת: יחי אדונינו מורינו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד! אזי אנו מתקשרים לרבי שליט"א בקשר עצמי. (שזהו ג"כ מה שאומר בשיחת 'דבר מלכות' ש"פ תולדות שההכרזה של 'יחי המלך' ענינה זהו העצם של המלך).

וכמו שדוקא על ידי ביטולם לקב"ה נמשך רצונו להיות מלך עליהם, כן אנו צריכים להתבטל לרבי שליט"א מלך המשיח ולשים את עצמנו "כמדבר" לשליחות העיקרית - האחת והיחידה - להביא בפועל את ההתגלות של מלך המשיח, על ידי גילוי ניצוץ משיח שבנו, שעצם זה שאנו מעוררים את ניצוץ משיח, זה פועל את ההתגלות המלאה של משיח צדקנו - הרבי שליט"א מלך המשיח.

נאך א ביסל לחיים

לנוה באמת!

להלן ב' סיפורים על אדמו"ר הריי"ץ ור' חאטשע פייגין הממחישים את המסר וההוראה אותם מעביר לנו הרבי שליט"א מלך המשיח בדבר מלכות השבועי:

א

ר' חאטשע פייגין היה מזכיר של אדמו"ר הריי"ץ ועסק כל כולו בענייני הכלל, בנוסף לכך היה משפיע בתומכי תמימים ובהרגשתו נראה היה לו שלא נשאר לו זמן כלל לעצמו - לעבודת ה' הפרטית והאישית.

כאשר אדמו"ר הריי"ץ עלה ביום כיפור לעליית 'מפטיר יונה' וקרא בהפטרה את המילים "כי בורח הוא מפני האלוקים" הרגיש שהמילים מכוונות אליו, התחיל הוא לבכות וכמובן שנשאר לעסוק בענייני הכלל.

ב

בהזדמנות אחרת בה השיח את מחשבותיו בפני אדמו"ר הריי"ץ, על כך שלא נשאר לו זמן ללמוד בעיון ולהתפלל ב'עבודה', לא ענה לא הרבי כלל אלא בכה יחד איתו ואח"כ התחיל למנות בפניו: בעיר פלונית אין 'חיידר', בעיר פלונית אין מקווה... ובעניינינו: כאשר אדם מן השורה שומע את

המילה 'מנוחה' יכול לחשוב הוא שהמנוחה איננה בידו ולכן הוא צריך ללכת לחפש ולעשות כל מיני פעולות מסויימות בשביל להשיג את מטרתו.

אך בשיחת הדבר מלכות השבועית מגלה לנו הרבי שליט"א עניין חדש - אל תרוץ לחפש את המנוחה והרוגע בחיך, בכך אתה רק בורח מהנקודה. המנוחה נמצאת אצלך. כשתתפלל יותר בחיות, תלמד עוד כמה שורות חסידות, תעשה קצת 'אתכפיא' ואל תפחד לקחת לעצמך עוד כמה עניינים קדושים - זה מה שיביא לך את המנוחה. ובקיצור: לגלות בחיים את הנקודה האחת והיחידה: "אני לא נבראתי אלא לשמש את קוני".

וכשנעשה ונפעל בדרך זו נזכה להביא לעצמנו ולכל העולם מנוחה אמיתית ושלומה - מנוחת הגאולה, תיכף ומיד ממש.

י"ל ע"י מטה משיח דישיבת חת"ל צפת.

לכות הוד כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א וליריז התגלותו בפועל חת"ל